

Arrest

nr. 50 647 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHYAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van etnisch Albanese origine en afkomstig uit Rahovic, gelegen in de gemeente Preshevë in Servië. Vijf jaar geleden leerde u uw huidige echtgenoot, K.(...) S.(...) (O.V.X), kennen en begon u een relatie met hem. Uw familie, in het bijzonder uw vader en uw broer K.(...), waren tegen deze relatie gekant omdat uw echtgenoot langs moeders zijde van etnisch Servische origine is. Ze weigerden bijgevolg een huwelijk tussen u en uw echtgenoot en probeerden u later zelfs uit te huwelijken aan een zekere R.(...) H.(...) uit het dorp Norçë. Dit alles belette jullie evenwel niet deze relatie verder te zetten. In oktober 2009 geraakte u zwanger van S.(...). Twee en een halve à drie maanden daarvoor had u uw ouderlijke woning verlaten en was u ingetrokken

bij een tante van u in de stad Preshevë. Toen in oktober bleek dat u zwanger was, verhuisde u naar de woning van S.(...) in Rajincë. U woonde vervolgens bij hem tot jullie vertrek naar België. Zonder uw familie op de hoogte te stellen trad u met hem in het huwelijk ergens in de maand november van 2009. Ook hierna bleef uw echtgenoot problemen kennen met leden van uw familie. Uiteindelijk beslisten jullie Servië te verlaten. Op 12 februari 2010 verlieten jullie Servië. Op 14 februari 2010 kwamen jullie in België aan en op 15 februari 2010 dienden u en uw echtgenoot in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u uw Servische identiteitskaart en uw Servisch paspoort neer. U legde tevens een medisch boekje neer, uitgereikt in België, ter staving van het feit dat u zwanger bent. U bent op dit ogenblik in de 6de of 7de maand van uw zwangerschap.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat uw asielaanvraag steunt op dezelfde vluchtmotieven die door uw echtgenoot, K.(...) S.(...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststelling te doen wijzigen. Uw identiteit, geografische herkomst en nationaliteit worden immers niet door mij betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en de vermoedelijke bevalling is voorzien voor juli of augustus 2010.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, S. K.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 50 646 van 29 oktober 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. K. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Een schending van het beginsel van de fair play doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont geenszins aan dat dit te dezen het geval is.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn. Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen verzoeker zou kunnen bedoelen.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 49 van de voormelde wet van 15 december 1980, merkt de Raad op dat verzoeker niet uitlegt op welke manier dit artikel zou geschonden zijn. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoeker de schending aanvoert van "artikel 52 §2" (zie het verzoekschrift, p. 4) van de voormelde wet van 15 december 1980, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van voormeld artikel. De aangevoerde schending is derhalve niet dienstig.

Wél blijkt uit het administratief dossier dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij brief van 1 april 2010 aan de commissaris-generaal gevraagd heeft op basis van artikel 52/2, § 2 van de

voormelde wet van 15 december 1980, om asielaanvragen uit Servië en Macedonië versneld te behandelen.

Verzoeker toont evenwel niet aan hoe hij een nadeel zou kunnen ondervinden doordat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag zonder dralen heeft onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Hij beperkt zich louter tot het uiten van kritiek dat de er geen grondige analyse is gebeurd van het relaas van verzoeker en dat dit niet individueel beoordeeld werd. Deze kritiek is, gelet op de motivering sub 1.2, onterecht.

Zo werden in de bestreden beslissing ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote met betrekking tot de familiale situatie, de tijdsduur en de periode waarin zij bij verzoeker in Rajincë zou hebben ingewoond en met betrekking tot de problemen die ze zouden hebben gekend ten gevolge van hun relatie. Verzoekers wisten evenmin hun exacte huwelijksdatum op te geven en bleven in gebreke hun huwelijksakte bij te brengen.

Terecht beoordeelde de commissaris-generaal als ongeloofwaardig, verzoekers beweerde langdurige relatie met K. M., hun samenwonen in het verleden in Rajincë, het huwelijk en de omstandigheden waarin dit huwelijk plaatsvond.

Betreffende de bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de angst en stress bij het verhoor, wordt opgemerkt dat stress geen plausibele verklaring vormt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Elk gehoorgesprek brengt immers enige stress en emoties met zich mee. Het blijkt evenwel niet dat stress verzoeker verhinderd zou hebben aan de autoriteiten aan wie hij bescherming vroeg, de waarheid te vertellen; hij maakte geen melding dat hij tijdens zijn verhoor getraumatiseerd was; hij heeft ook geen enkel medisch attest neergelegd.

Bovendien kan redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Dit in acht genomen, wordt aan het relaas van verzoeker geen geloof gehecht; zijn beweerde problemen, met name dat zijn schoonfamilie hem naar het leven staat omwille van zijn huwelijk met hun dochter en haar zwangerschap, worden op grond van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven, als ongeloofwaardig afgewezen.

Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde geen beroep te kunnen doen op de autoriteiten van zijn land. De bewering in zijn verzoekschrift (zie p. 1) stelt hij dat "hij geen hulp kreeg van de politie of de autoriteiten" stemt niet overeen met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 23 april 2010, p. 5, 6 en 7) waaruit blijkt dat -in totaal 4 keer (zie p. 6)- bij de politie aangifte deed en zijn klacht aanvaard werd (zie het verhoorverslag, p. 5 "We zullen zien wat we kunnen doen."; p. 6 "We zullen zien dat er geen problemen komen."; p. 6 "Hij zei dat hij zou zien dat dit zich niet meer zou herhalen."; p. 6 "Hij zei we zullen zien wat er van komt.").

Terecht wijst de commissaris-generaal er op dat het feit dat de politie K. niet arresteerde te wijten zijn aan verschillende factoren (stand van het onderzoek, uitvoering van bijkomende onderzoeksdaeden, ondervragingen van getuigen, enz.) en dat hieruit bijgevolg niet zonder meer een onwil of passiviteit van de politie afgeleid worden, temeer daar, zoals hierboven reeds gebleken is, de politie veelvuldig in uw conflict met diens schoonbroer tussengekomen is.

Verder benadrukt de Raad dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde argumenten die de beslissing motiveren.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Aangaande de grief van verzoeker dat de bestreden beslissing de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende motiveert, leest de Raad in de bestreden beslissing (zie p. 3) dat “op basis van de elementen uit uw dossier” aan verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 geweigerd werd geweigerd.

Inderdaad gezien aan het relaas van verzoeker geen geloof wordt gehecht, kan dit relaas niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen, noch elementen die wijzen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2, c. van de voormelde wet.

De artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 zijn niet geschonden.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE